

H-13
5189

ПОТТОШЕ

51-326/65

Илюстрованъ
двубедниченъ
Вестникъ Задеца

1 Октомврий
1928 г.

Цена 3 лв.

Одобрень отъ Министерството на Народното Просвѣщение съ заповѣдь № 5395 отъ 22 декемврий 1927 год

Редакция и администрация: Книгоиздателство Ив. Коюмджиевъ, София, ул. П. Самуилъ, 50.

Есень, есень — твоята дреха
Съ златни листи е ошита.
А срѣдъ тия златни листи
Кехлибаренъ гроздъ се вплита.

Нѣмашгь слънце, нѣмашгь пѣсни,
А защо ли не досаждашгь?...
Зная, зная — златна Есень,
Ти съсь грозде ни подслаждашгь!

Трайко Симеоновъ

Иванъ Вазовъ

Роденъ въ Сопотъ 1850 год. Починалъ въ Софи,
на 22 IX. 1921 год.

НА 22 септемврий се навършиха седемъ години отъ смъртта на най-голѣмия български поетъ *Иванъ Вазовъ*.

Но той живѣе въ всѣко българско сърдце. И детето, което почва едва да срича въ читанката си, и старецътъ презъ очилата си съ радостъ и наслада четатъ хубавитѣ книги на Иванъ Вазовъ. И всѣки знае малко или много за него. Защото той е първиятъ ни и най-голѣмъ народенъ поетъ.

Иванъ Вазовъ възпѣ цѣла България, нейното добро и работливо население, отъ малкия до голѣмия. Въ неговитѣ пѣсни се отразява меката синина на българското свѣтло небе, клокаче бистрата вода на нашитѣ планини и полета; шумятъ листата на китнитѣ джбрави. Той възпѣ и нашето минало — отъ дълбоката старина на славнитѣ ни дѣди до героичнитѣ борби за нашето освобождение отъ турското робство.

Той написа много, много пѣсни, съчини много романи и драми и остави едно голѣмо книжовно богатство на бждещитѣ поколѣния.

Та има ли българска читанка или христоматия, дето да нѣма портрета и пѣснитѣ на бащата на българскитѣ поети? Има ли дете, което да не знае неговото име?

Никъ

БЪЛГАРИЯ

Българийо, майко мила,
Земя пълна съ добрини,
Земя, що си ме кърмила,
Моя поклонъ приеми!

Любя твоитѣ балкани,
Твоитѣ поля и гори,
Твоитѣ ниви преорани,
Де Богъ всичко наспори!

Дето ази и да ида,
За тебъ мисля и горя,
Въ тебъ родихъ се и желая,
Въ тебъ свободенъ да умра!

Ив. Вазовъ

